

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ

ΑΡΙΘΜ. 7.
Τόμος Α'.

Συνδρομή, ἀρχομένη ἀπὸ 1. Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους, ἑτησία μόνον καὶ προπληρωτὶα:
Πανταχοῦ φράγκ. χρ. 20 ἢ μάρκ. 16.

ΕΤΟΣ Α'.

τῇ 1/13. Ἀπριλίου 1885.

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

[Ὑπο ΣΗΥΡΙΑΩΝΟΣ ΠΑΓΑΝΕΛΗ.

(Εἰκὼν Μποδενγιάουζεν ἐν σελ. 53.)

Γονυπετὴς προ τοῦ καπνίζοντος βωμοῦ τῆς θεᾶς, ἡ Ἡρώ, περικαλλῆς ἰέρεια τοῦ ἐν Σηστῶ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης, ἐγείρει ὕγρους πρὸς τὸ ἀγαλμα ὀφθαλμούς καὶ στεναίνουσα λέγει. „Τοῦ Διὸς κόρη ἀγαπητή, τοῦ Ἑρως μήτηρ, τρυφερά τῶν ἐρώντων προστάτις, βοήθει· τὴν καρδίαν μου καταναλίσκει φοβερὸν καὶ ἀπληστον πῦρ. Ἐν εἰρήνῃ ἦγον τὰς ἡμέρας μου· τὰς ἐμὰς μερίμνας ἀπησχόλει ἡ λατρεία καὶ ὁ κόσμος τοῦ ναοῦ Σου, καὶ διὰ Σε μόνην ἔζων καὶ ἐκοπιῶν, περιπαθὴς θεᾶ, τοῦ κόσμου ψυχὴ, καὶ τῶν θνητῶν δέσποινα. Τῆς καρδίας μου τὴν γαλήνην ἐνήδρευσε δαίμων κακοποιός. Διατί νὰ στρέψω τοὺς ὀφθαλμούς μου, ἀφ' οὗ ἐμελλον νὰ συναντήσω τοὺς ἰδικούς σου; Ἐγγηγορῶ καὶ ἐκείνων βλέπω πρὸ ἐμοῦ· κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' ἡ εἰκὼν σου, εἰκὼν ποθητή, βασανίζει καὶ τέρπει τὸν νοῦν μου. Ῥίπτομαι εἰς τὸ σκότος, ἐπανέρχομαι εἰς τὸ φῶς, πλανῶμαι εἰς τὸ ἄλσος καὶ εἰς τὸ κῦμα, τὸν ζητῶ πανταχοῦ, πανταχοῦ τὸν ἀνεύρισκω καὶ ὅμως δὲν τὸν κατέχω! Λεάνδρος εἶνε τὸ ὄνομά του καὶ πατρίς του ἡ Ἄβυδος. Ἐτόλμησε νὰ μοι τὸ ψιθυρίσῃ δειλῶς, ὅτε πρῶτόν με εἶδε, ὅτε τρέμων ὅλως ἐκοπία ν' ἀρθρώσῃ τῆς πρῶτης ἀγάπης του τὰς πρῶτας ἐκφράσεις. Ὁργίσθην κ' ἐστράφην νὰ κεραυνοβολήσῃ τὸν τολμητίαν, ἀλλ' ἡ φωνὴ μου καὶ ἡ ὀργὴ ἐξέπνευσεν εἰς τὰ χεῖλη μου. Δις δὲν ἐτόλμησα νὰ τὸν ἀτενίσω. . . . Τοῦ βίου μου τὸ νῆμα συνεδέθη ἔκτοτε μετὰ τοῦ ἰδικοῦ του. Ἐκάστην νύκτα, περὶ τὸ πέλαιος ἔρχεται πρὸς τὴν Ἡρώ, καὶ παραμυθεῖ τοὺς πόνους καὶ τὰς ὁδύνas τῆς ψυχῆς της. Ἀλλ' ἡδὴ ἐξ παρῆλθον νύκτες. Ἐξ νύκτας δὲν τὸν εἶδον, καὶ ὅμως ὑπάρχω. . . Θεὰ συμπαθὴς, ἐλέησον τὴν ἀγωνίαν μου! Εἶναι ὑποπτοὶ οἱ ἐρασταί. . . .“

*

Τεταραγμένη ἡγέρθη ἡ Ἡρώ. Ἐνητένισεν ἀνησυχῶς τὸ ἀγαλμα καὶ πρὸ τοῦ φόβου τῆς ὀργῆς τῆς θεᾶς ἡ τῆς πιθανῆς στερήσεως τοῦ Λεάνδρου ἔστη διστάζουσα καὶ ἀγωνιώσα. Ἐπόθησε ν' ἀποθάνῃ καὶ πίνουσα ἀφθόνως ἀπὸ τῆς λήθης τὴν εὐεργετικὴν πηγὴν νὰ λησμονήσῃ, ἐὰν δὲν ἠδύνατο ν' ἀπολαύσῃ. Βραδέως ἐξῆλθε τοῦ ἱεροῦ καὶ ἀνῆλθε τὸν πύργον. Περιήγαγε τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπὶ τοῦ γλαυκοῦ κύματος τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ τῆς ἐναντι ὀχθῆς τῆς Ἀσίας. Ἦτο ἔαρ καὶ ἡ γῆ ἐχλόαζεν ὅλη ὑπο τὴν γόνιμον πνοὴν τῆς ἀνοιξέως. Ἀπὸ τῶν κήπων τ' ἀρώματα τῶν ἀνθέων φερόμενα ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἐμέθυον τὰς αἰσθήσεις της, ἐν ᾧ αὖρα χαλαρὰ ἔπαιζε μὲ τοὺς δακτυλίους τῆς πλουσίας καὶ μελανῆς κόμης της. Ἐβλεπε τὸν ἥλιον καταδυόμενον μεγαλοπρεπῶς εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Αἰγαίου καὶ τὸ λυκόφως ἀμαυροῦν βραδέως τὰ λαμπρὰ χρώματα τῆς δύσεως. Ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀκούεται φωνὴ ψάλλουσα περιπαθῶς τὴν εὐδαιμονίαν ἔρωτος ἀμοιβαίου. Φρίσσει ἡ Ἡρώ, καὶ ἡ καρδία της, ἀνίκανος νὰ καταστείλῃ τὸν τρικυμιῶδη τοῦ πάθους της ὠκεανόν, ἀνακουφίζεται εἰς θερμὰ δάκρυα. Στρέφει τότε καὶ προσβλέπει τὴν Ἄβυδον, τὴν πόλιν ἐνθα μένει ὁ Λεάνδρος. „Θὰ ἔλθῃς τοῦλάχιστον ἀπόψε, ἀνακράζει, ἐξ νύκτας ματαίως ποθεῶ καὶ περιμένω, ἐξ νύκτας ματαίως ἀνάπτω τὸν φανόν μου, ὅπως ὀδηγῶ τὸν δρόμον σου ἐν μέσῳ τῆς τρικυμίας τῆς θαλάσσης καὶ τῆς τρικυμίας τῶν καρδιῶν μας. Πόσειδον πάτερ! συμπάθησον τοὺς ἐραστάς. Κράτησον τὴν θύελλαν, ταρασσουσάν τὸν πόντον καὶ ἐγείρουσαν φοβερωτέραν τῆς ψυχῆς μου τὴν θύελλαν.“ Εἶπε καὶ ὑψοῖ ἐκείτιδας χεῖρας. Ἀλλὰ τὰ πρῶτα φῶτα τῆς Ἀβύδου κατασπεύρονται ἡδὴ ἐπὶ τῆς ἀμαυρᾶς ὁδόνης, ἥτις καλύπτει τὴν πόλιν· τὰ βλέπει ἡ Ἡρώ καὶ λησμονεῖ τὴν εὐχὴν, λησμονεῖ τοὺς θεοὺς

καὶ ἐνθυμεῖται τὸν Λέανδρον! Θεοὶ σύγγνωτε τὴν κόρην. Ἀγαπᾷ.

Εἰς τὴν ἔρημον ἀκτὴν τῆς Ἀβύδου πλανᾶται μόνος ὁ Λέανδρος, εὐτυχὴς τῆς Ἡρώς ἐραστής. Εἶναι νύξ βαθεῖα καὶ ἀκτινοβόλα φαίνονται τ' ἄστρα εἰς τὸ στερέωμα. Ἀδιάφορος εἰς τοὺς λαμπροὺς κόσμους ὁ Λέανδρος ἀτενίζει τ' ἀμυδρὰ φῶτα τῆς Σηστοῦ καὶ στενάζει. „Ἐξ νύκτας ἔμεινε μακρὰν τῆς Ἡρώς! Ἐχθρὸς ἀδυσώπητος, ὁ Αἴολος ἀπολύει ἀκάθεκτα τὰ πνεύματα καὶ ὄρη ὑγρὰ χωρίζουσι τοὺς ποθοῦντας ἐραστάς. Καὶ ἤδη πνέει ὁ βορρᾶς· ἀνακυκᾷ τὸν πόντον καὶ κάμπτει τοὺς θάμνους τῆς ἀκτῆς. Ἀλλ' ὁ Λέανδρος σπεύδει. Θ' ἀποθάνῃ, ἐὰν μείνῃ· θὰ τὴν ἴδῃ, ἐὰν πλεύσῃ. Κρύπτει τὴν χλαῖναν εἰς τὸν πρῶτον θάμνον καὶ ἀφοβος ὁρμᾷ εἰς τὰ κύματα.

Νύμφαι τῆς θαλάσσης, προστατεύσατε τὸν ἄφρονα, ἀλλὰ πιστὸν ἐραστὴν. Τὰ κύματα καλύπτουσι τὴν κεφαλὴν του, ἀλλὰ τῆς φίλης του ἔ' μνήμη πτερώνει τὰς χεῖράς του. „Κύματα, κράζει, μὴ πλήττετε τὰ στῆθι μου· ὁ ἔρως μου νικᾷ τὴν δύναμίν σας. . . .“

Συρίζει ὁ βορρᾶς καὶ μαίνεται ἡ θάλασσα. Ἀτρόμητος ἐν τούτοις κολυμβᾷ ὁ Λέανδρος. Εὐελπι ἄστρον ἔρωτος φέγγει εἰς τὸν πύργον τῆς Ἡρώς. Εἶναι ὁ φανὸς· τὸν βλέπει πόρρωθεν καὶ χαίρει ὡς ὁ ναύκληρος ὁ τὸ σταθερὸν ἄστρον τοῦ βορρᾶ ἀνακαλύπτων αἴφνης. „Εἰς τὴν παρήγορον ἀκτῖνά σου, φανέ, ἀγρυπνεῖ τώρα καὶ προσμένει ἡ Ἡρώ. Θεότητες θαλάσσαι, βραχύνετε τὸν δρόμον μου, καὶ ὁδηγήσατέ με εὐτυχῇ εἰς τὸν κόλπον της. Οὐχὶ ἐμέ, ἐκείνην λυπηθῆτε.“

Δυσοίωνα πτηνὰ ὁρμῶσιν ἀπὸ τὰ σπήλαια καὶ κρῶζουσι πενθίμως. Τ' ἀκούει ὁ Λέανδρος καὶ φρίττει. Εἰς τῆς ἀφρισμένης θαλάσσης τὴν ἐπιφάνειαν μαῦρα κατέρχονται φαντάσματα, καὶ ἔντρομος ὁ ναύτης ἀφίνει τὸ πλοῖον καὶ τρέχει μακρὰν τῆς ἀκτῆς. Φρικτὸς ἀνεμοστρόβιλος ἐνσκήπτει εἰς τὸ πέλαγος καὶ ἀντίθετα τ' ἄγρια κύματα καλύπτουσι καὶ πλήττουσι τὸν Λέανδρον. Ἀπὸ τῆς Προποντίδος ὁρμᾷ καὶ νέα θύελλα· κατέπεσαν τὰ δένδρα καὶ ζόφος ἐκάλυψε τὴν ὄχθη καὶ τὸ κύμα. „Φανέ, ἐλπίς μου, κράζει, φώτιζε τὸν δρόμον μου. Ἡρώ“, θέλει καὶ πάλιν νὰ φωνάξῃ, ἀλλ' ἀσπλαγχνον τὸ κύμα τοῦ ἔφραξε τὸ στόμα καὶ τὸ ὄνομά της πνίγεται εἰς τοὺς ἀφρούς. . . .

Εἰς τὸν πύργον της ἐν τούτοις ἀγρυπνεῖ καὶ τρέμει ἡ Ἡρώ. Ταχὺς ὡς κεραυνὸς ὁ νοῦς της προσκαλεῖ τὸν Λέανδρον, καὶ μετὰ τοῦ ὀνόματος ἐκπνέει σχεδὸν καὶ ἡ ψυχὴ της. Ὁχρὰ καὶ ἐκφρων ἐξορκίζει τοὺς κωφοὺς ἀνέμους. Θεοί! κράζει, ἀλλ' ὁ ὄρκος σβέννυται μετὰ τοῦ θάρρους της. „Θεοί!

λέγει, ἴσως ἀσφαλὴς τὴν ὄραν ταύτην ὁ Λέανδρος ἐνθυμεῖται τὴν Ἡρώ, ἡ εἰς γλυκεῖς ὀνείρους δεδομένος σπαίρει εὐτυχὴς πλησίον μου.“ Ἐὰν ὅμως τῆς Ἡρώς ὁ πόθος τὸν πλανᾷ καὶ ἡδὴ παλαίῃ πρὸς τὰ κύματα; . . . Ἐὰν τὴν φίλην του ποθῶν ἐρρίφθῃ εἰς τὴν θάλασσαν; Σώσατε τὸν ἄφρονα, θεοί! Ὁρίζομαι νὰ μὴ τὸν ἴδω πλέον, ἐὰν τῆς σωτηρίας του ἀντάλλαγμα ζητεῖται ἡ θυσία μου. Τὸν θάνατόν μου ἐὰν σᾶς ὑπισχνούμην θὰ ἦτο μικρόν· τὴν ζωὴν μου σᾶς ὑπόσχομαι καὶ ἄνευ τοῦ Λέανδρου. Θεοί, οἰκτείρατε τὴν τύχην μου, πλὴν σώσατε τὸν Λέανδρον. Ἀς τὸν ἴδω ἅπαξ ἐτι ἀσφαλῆ, καὶ ἡ ἐσχάτη εὐδαιμονία μου ἂς ᾔναι ἡ ἀρχὴ τῆς ἐσχάτης τῶν ὀδυνῶν τῆς ζωῆς μου.“

Ἡ λαλαψ τρέχει πάντοτε. Ἐρημος ἀκολουθεῖ τὸν δρόμον του ὁ ἐραστής, ἀλλ' αἱ δυνάμεις πίπτουσι. „Βοήθει, ἔρως, κράζει, καὶ στρέφει, εὐελπὶς πρὸς τὸν φανόν. Ἐσβέσθῃ! Μὲ προδίδεις, θάλασσα, φωνάζει μὲ παράπονον· μὲ προδίδουσιν αἱ δυνάμεις μου, ἀλλὰ μ' ἐπρόδωκας καὶ σύ, φανέ ὑπνηλέ. Κοιμᾶται λοιπὸν ἡ Ἡρώ κ' ἐγὼ ναυαγῶ; ἡ εἰς θερμὰς ἀγκάλας νέου ἐραστοῦ ἐλησμόνησε τὸν Λέανδρον; Κύματα εὐσπλαγχνά, σᾶς εὐλογῶ. Ῥοφήσατε τὸ σῶμά μου, καὶ μετὰ τῆς ζωῆς μου περατώσατε ὄνειρα τερπνὰ ἐλπιδῶν ψευθεισῶν. Τῆς Ἡρώς ὁ ἔρως μ' ἐδίδεδε τὴν δύναμιν νὰ πολεμῶ, καὶ αὐτῆς ἡ λήθη συνέτριψε τὸ θάρρος μου. . . .

Ὁργίλον κύμα πλήττει κατὰ κεφαλῆς τὸν Λέανδρον καὶ τὸν βυθίζει. Ἠγέρθη πάλιν καὶ οἱ θνήσκοντες ὀφθαλμοὶ του ζητοῦσι τελευταίαν χάριν . . . τὸ φῶς τῆς Ἡρώς! Ἐτοιμος ν' ἀποθάνῃ ποθεῖ νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν Αἰδην φέρων γλυκὺ ἐφόδιον, τὴν ἀνάμνησιν τὴν φίλης του καὶ τὴν βεβαίωσιν ὅτι εἶνε πιστή. Ὁχρὸν φῶς ἀνάπτει αἴφνης εἰς τὸν πύργον. Λευκὸν φάντασμα κλίνει πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ δέεται. Εἶναι ἡ Ἡρώ. Τὴν κεφαλὴν της δέρει ὁ βορρᾶς, καὶ τὸν δεσμὸν τῆς κόμης της ἀρπάζων τὸν φέρει πρὸς τὸν Λέανδρον. . . . Γλυκεῖα φίλη, σὲ ἠδίκησα, φωνάζει ἀσθενῶς καὶ τὸν φανὸν προσβλέπων τελευτᾷ ὁ ναυαγός. . . .

Ἐκόπασε μικρὸν ἡ θύελλα, πλὴν τί τὴν μέλλει ἡδὴ τὴν Ἡρώ; Αἱ πρῶται λάμψεις τῆς αὐγῆς ἐφώτισαν τὸν οὐρανὸν καὶ ἐκφρων τρέχει πρὸς τὸν βράχον ἡ Ἡρώ. Τὸ κύμα ἐμάντευσε τοὺς πόθους τοῦ νεκροῦ. . . . Εἰς τῆς Ἡρώς τὸν πύργον προσήραξε τὸ πτώμα τοῦ Λέανδρου. Τὸν βλέπει αἴφνης ἡ Ἡρώ νεκρόν, καὶ δάκνοντα τῆς κόμης της τὸν προσφιλεῖ δεσμόν. Σιγᾷ. Οὔτε φωνήν, οὔτε παράπονον οὐδέν!

Θορνεῖ ἡ ἀλκυὼν καὶ ὁ βορρᾶς σαλεύει δύο πτώματα. Ἡρώ καὶ Λέανδρος καλοῦνται.
(ἐξ Ἀθηναίων).

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΕΝ ΤΗ ΑΝΑΤΡΟΦΗ.

(συνέχεια καὶ τέλος).

Βραδύτερον ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασις μετ' ὅλην τὴν ἄτοπον, ἀλλὰ καὶ εὐγενὴ τάσιν τῶν πνευμάτων εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν θεσμῶν τῆς ἀρχαιότητος; ἐχορήγησεν ἱκανὴν ἐλευ-

θερίαν ἐκπαιδεύσεως μετ' ἀλλεπάλληλον μετάπτωσιν ἀπὸ τῆς καθαρῶς πολλὰκις στρατιωτικῆς παιδείσεως εἰς τὴν θρησκευτικὴν, ἀλλὰ καὶ ταύτην παραδόξως διατεταγμένην.